

Sephek Khaos

LIEKKEVÄN TRILOGIA

JENNY SORMUNEN & TEEMU SORMUNEN

Sephek Khaos

SORMUNEN JENNY

SORMUNEN TEEMU

© 2020 Jenny ja Teemu Sormunen
Kansi: Books on Demand
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-5622-5

PROLOGI

Ulottuvuuksien välinen tila on hyvin pieni. Tavallisella sivuaskeleella voi siirtyä lukemattomien ulottuvuuksien lävitse ja jopa vahingossa ohittaa määränpänsä.

Ulottuvuuksien välinen tila on hyvin huokoinen. Sinne on käytännössä mahdotonta rakentaa mitään iskunkestävää. Jos puhaltaisi saippuakuplia vasten piikkilankaa, voisi nähdä, kuinka tila toimii, mutta hyvin harvalla on tieto siitä, että se on olemassa.

Aina joskus ulottuvuuksien välinen tila räsähtää. Räsähdys synnyttää kovia, sähköisiä säikeitä, mitkä leviävät tilassa holtittomasti, kunnes sammuvat. Kukaan ei voi sanoa, milloin räsähdys tapahtuu, sillä aika on hyvin eri kaikelle elävälle. Mikään tilan elämästä ei tiedä, mistä räsähdykset johtuvat, eivätkä oikeastaan välitä, sillä tähän mennessä ne eivät ole vaikuttaneet tilan elämään.

Tilan nyt- hetkessä elämä säikähti. Se tunsu vatsanpohjaan tunteen, mikä syntyy esimerkiksi vuoristoradassa, kun paino siirtyy nopeasti ylhäältä alas. Se hengitti syvään, jotta pieni kuvotuksen tunne häipyisi ja asteli laatikolle, missä se säilytti raskaustestejään.

Hiljaisena elämä pyöritteli sormiaan odotellessaan tuloksia ja terävoitti katseensa kauempana näkyvään hahmoon. Elämää kylmäsi. Se tunnisti lähestyvän kammutuksen ja sukelsi piiloon, ennen kuin hahmo ehti nähdä sen. Hengittämättä ja täydellisen hiljaisena elämä litisti itsensä vasten viileää suojaansa ja seurasi silmät laajenneina, miten Täydellinen Paha ohitti sen aivan läheltä.

Elämä istuskeli piilossaan pitkään, ennen kuin uskalsi kompuroida taas esiin. Se pälyili vielä ympärilleen varmistakseen, että epämiellyttävä vieras oli varmasti poistunut ja vilkaisi testiään. Pahas. Aikaa oli kulunut jo niin paljon, että se oli pilalla. Elämä mutristi mietteläänsä suutaan. Toisaalta, jos se ei tietäisi tulosta, niin sen ei tarvitsisi eristäytyä aivan vielä. Elämällä oli menossa nyt niin paljon muutakin. Ilkikurisesti virnistäen se kohautti olkiaan ja jatkoi arkisia askareitaan.

Luku 1

Alberton silmät kostuivat kyynelistä ja huulet melkein vapisivat, mikään ei ollut niin täydellistä. Mies tiesi, että häntä sanottiin tärähtäneeksi, jopa seniiliksi vanhukseksi. Ja ymmärsi toisaalta, miksi näin oli. Aina hän ei ollut ollut niin höpsö. Hänellä oli ollut kaunis vaimo, jota hän oli rakastanut syvästi. Olisi ollut vähättelyä sanoa heidän elämänsä olleen kaunista tai onnellista. Sitä olisi pitänyt kuvailla parhaimman bardin siirappimaisimmilla säikeistöillä. Mutta vaimo oli vuosia sitten kuollut tapaturmaisessa tulipalossa. Muutamassa hetkessä kauniin elämän oli vienyt pelottava, raivoava, voittamaton nielu, joka täysin säälimättömästi oli tuhonnut heidän kotinsa ja puolet naapurustosta.

Alberto oli ollut täysin turtunut. Hänellä ei ollut mitään muuta selviytymiskeinoa, kuin hautautua työnsä pariin. Kaikki se energia, mikä oli ollut latautuneena rakkauden ylläpitämiseen, siirtyi nyt tuhansien ja tuhansien salaisuuksien selvittämiseen. Ja sitä energiaa oli paljon.

Auringon säteet siivilöityivät aamiaispöytään verhojen läpi ja vanha haltia katseli lautasellaan lepäävää täydellistä muna-kasta. Sen hyytynyt pinta oli ohut ja paljasti läpikuultavuudellaan sen pehmeän sisuksen. Jos hän nyt tökkäisi sitä haarukallaan, pinta hajoaisi, räjähtäisi, ja sen koossa pitäjä sisältö valuisi ulos. Siirtyisi paikasta turvallisessa kuplassa epävarmaan todellisuuteen, jota kuplan sisältä pystyi vain arvuuttelemaan.

Alberto huokaisi. Hänellä ei ollut paljoa ystäviä, joille voisi kertoa näistä ulottuvuuksien välisistä tutkimuksistaan. Ei itseasiassa ainuttakaan. Hän oli yrittänyt kertoa välle heidän maailmansa olomuodosta, mutta hänet oli tyrmätty täysin.

Häntä oli alettu pitää kajahtaneena. Miten hän pystyisi kertomaan universumista sellaisille, jotka kyntivät peltoa, tutkivat sisintään ja elivät hetkessä? Asia oli sellainen, mihin vanhus oli aina tuntenut intohimoa. Hänen vaimonsa oli ymmärtänyt häntä ja kuunnellut monina iltoina erilaisia vaihtoehtoja teorioista, joita mies niin innokkaasti oli kertonut. Gelyen oli kysynyt kysymyksiä ja jopa kyseenalaistanut monia hänen mielensä tuottamia totuuksia. Alberto halusi niin kovasti jonkun, jolle voisi kertoa. Mutta ei hän voinut syyttää toisia haluttomuudesta ymmärtää näitä asioita. Totta puhuen, jos hän nyt saisi valita, pääsisikö tutkimuksissaan näin pitkälle, hän saataisi jopa valita toisin.

Alberto oli aina ymmärtänyt asioiden yhteyksiä, pitänyt mielensä auki. Siksi hän oli hyvä siinä, mitä teki. Hän oli päässyt raottamaan sitä verhoa, joka tuntui niin paksusti makaaavan heidän todellisuutensa ja oikean, kokonaisen todellisuuden välissä. Hänen mielensä oli samaan aikaan sekä laajentunut, että supistunut.

Hän ei ollut varma, pystyikö mieli oikeasti käsittämään tai edes käsittelemään näin suuria asioita. Pitkä matka oli helppo ymmärtää, mutta tämä matka oli vielä vähän enemmän. Tavalliselle kyläsepälle tällainen tieto ulottuvuuksien olemassaolosta tuntuisi jopa tyhjäpäiväiseltä. Kyläseppäkin pystyisi tuomaan tiedon työhönsä ja käyttämään sitä maailman, työnsä ja itsensä parantamiseen. Tai tuhoamiseen. Alberto kohautti harteitaan tökkäistessään munakkaan pintaa ja kauhoessaan herkullista ruokaa suuhunsa. Hän ei tiennyt, olisiko vastuussa keksintöjensä käyttämisestä. Jos hän kehittelisi aseiden ja sillä tapettaisiin, olisiko se hänen vikansa? Tappaja käyttäisi jotain aseenaan joka tapauksessa, oli se tarkoitettu aseeksi tai ei. Ja toki oli vielä paljon mielenkiintoisempiakin ratkaisemattomia asioita. Ja nämä salaisuudet tuppasivat ilmenemään, kun maailma oli niihin valmis. Ei ennen eikä jälkeen.

Aamiaisen jälkeen Alberto otti viittansa ja paineli torille, jossa kuumailmapalloa oli säilytettiin. Matkan valmistelujen

ohella he pitivät luentoja kaikille innokkaille kuulijoille ja te-
kivät näytöslentoja kaikille, jotka uskalsivat pallon kyytiin.
Pallon ympärille oli nopeasti kehkeytnyt oikea karnevaali ja
väkeä virtasi viereisistä kaupungeistakin katsomaan tätä ih-
mettä. Nuoriso oli vanhan haltian mieliksi kovasti innoissaan.
Kun hän selitti kuuman ilman nousemista ylöspäin, yksi peik-
kopoika kysyi, että eikö olisi kivempi, jos kuuma ilma laskeu-
tuisi alaspäin, jolloin kaikilla olisi lämpimämpi ja muka-
vampi. Alberto oli tyytyväinen mielenkiintoon ja selitti, että
elämää ei olisi, jos maan pinnalla olisi kuuma. Toki vanhuk-
set, kuten hän, olisivat varmasti onnellisia saadessaan helppo-
tusta eri paikkojen kolotuksiin. Peikkopoika muttristi miette-
liäänä huuliaan hyväksyen vastauksen. Alberto siristi ovelasti
silmiään. Kyseenalaistaminen oli ensimmäinen askel, ja jos
hyvin kävisi, peikko tekisi vielä huikean keksinnön lämmityk-
sen parantamiseksi.

Rauni tervehti Albertoa iloisesti. Heillä ei olisi enää paljon
tekemistä jäljellä, ja tuulet kääntyisivät vuorille päin näinä
päivinä.

"Mitä virkamiehet tuumasivat?" Vanha haltia saapui Rau-
nin luokse, sillä tämä oli juuri saapunut kaupunginhallituk-
sen kuulusteluista.

"He eivät heitä minua tyrmään, jos lupaan olla kertomatta
salaisuuksiani muille kaupungeille", Rauni vastasi virnistäen.

"Hienovaraista." Alberto raapaisi päätään. "Ehdit ihan hy-
vin suoltaa salaisuuksiasi meille tänä aikana, kun valmiste-
lemme lähtöä. Mutta pyydän. Älä kerro ihan kaikkea." He
vaihtoivat ymmärtäväisen katseen keskenään. Toisen ulottu-
vuuden asiat olisi parasta pitää siellä, missä ne olivatkin, ikinä
ei tiennyt, mihin uudet asiat saattaisivat johtaa väärissä kä-
sissä. "Luuletko, että olen nyt jo paljastanut liikaa?" Rauni ky-
syi haltialta ja siirsi katseensa palloon. Se loi suuren varjon lä-
hellä olevien talojen seinille ja näytti ystävälliseltä kaiken vä-
enpaljouden keskellä.

"Uskoisin, että voimme pitää tämän inhimillisenä", haltia
vastasi silmäillen naista. Rauni oli se vuoto, joka hänen aa-

miaismunakasfilosofiassaan oli pullahtanut toiseen todellisuuteen ja antoi nyt uutta puhtia. Hän uskoi nuortuneensa vuosia. "Uskoisin, että olemme sivistyskansaa."

Dagaz ja Odeiele istuivat puisilla tuolilla huoneessa, jota valaisi muutama himmeä kynttilä. Lattialla oli paksu, pehmeä matto ja sen reunalla, melkein keskellä huonetta, oli suuri ja koristeellinen taideteos. Huone oli siisti, siellä oli massiivinen kirjoituspöytä ja seinää vasten oli sijoitettu ryhdikäs, kapea kirjahylly. Heillä ei olisi varaa kirjahyllyyn, saati yhteenkään teokseen siinä. He olivat odottaneet jo tovin, mutta odottaminen oli tyypillistä sotilaille ja he puhelivat harvakseltaan. Ovi avautui ja Lady Eyeh'lay astui sisään. Nainen oli pukeutunut valkoiseen, hulmuavaan mekkoon, jota koristeli kultaiset nyörityöt vyötäröllä ja olkapäissä. Lady Eyeh'lay asteli kiireettömästi kirjoituspöytänsä taakse, nojasi käsillään sen kiiltävään pintaan ja kysyi: "Tahtoisitteko Faolin kansalaisuuden?" Lady Eyeh'layn katse tuntui lävistävän Dagazin ja Odeielen. Äkkiä kiviset seinät tuntuivat puristavan huoneen kasaan. Sotilaat kohtasivat mielellään vaikeita haasteita, tai olivat valmiita uhraamaan henkensä. Poliitiikka oli heille kuitenkin vierasta, pelottavaa, eikä siihen voinut luottaa. Dagaz tunsikin kylmän hien nousevan selkäänsä. "Faol on kaunis kaupunki. En voi kuvitella ketään, joka tahtoi kieltäytyä kansalaisuudesta."

Dagaz ja Odeiele seurasivat Lady Eyeh'layta, kun tämä astui kirjahyllyn eteen ja valitsi sieltä opuksen. Lady otti kirjan ja alkoi tutkia mietteliäänä sen sisältöä. "Maailma on suuri, emme tiedä edes oman maailmamme kaikkia kolkkia ja nyt meillä on vieras toisesta maailmasta. Sanoinko sen oikein?"

"Kyllä, uskon niin", Odeiele sanoi vaimeasti.

"Ja nyt tämä vieras tahtoo pois!" Lady Eyeh'layn ääni oli täynnä ihmetystä.

"En usko, että Rauni tahtoo pois, uskon että hän tahtoo kotiinsa", Odeiele vastasi. Hän halusi tarttua Dagazia kädestä, mutta ei uskaltanut.

"Oi, en missään nimessä tarkoittanut loukata! Teille tulee mielenkiintoinen matka ja tulette varmasti tapaamaan monia uusia tuttavuuksia! Ehkä myös eksoottisia kaupunkeja." Lady

Eyeh'layn nauru oli heleä. "Enemmän olisin huolissani, jos hän tahtois jäänä jonnekin muualle."

Odeiele ja Dagaz olivat pitkän aikaa vaiti. Sitten he nousivat kuin käskystä ja nyökkäsivät. Lady Eyeh'lay pyöräytti rannetta merkiksi, että keskustelu oli päättynyt.

Lähtöpäivän aamu koitti. Rauni ja Mifgael olivat olleet illalla juomassa teetä joen rannalla ja keskustelleet haltioiden elämäntyylistä, kun suuri viiri oli laiskasti kääntynyt osoittamaan kohti korkeita vuoria. He olivat jättäneet piknikkinsä siihen ja kiiruhtaneet hermostuneina pakkaamaan viimeiset tavaransa. Rauni oli miettinyt pitkään, jättäisikö omasta ulottuvuudestaan tuomansa lukupäätteen ja paperisen kirjan Faoliin, mutta heitti ne sitten hajamielisesti repun pohjalle. Uni oli saanut jäädä siltä yöltä. Yhdelläkään heistä ei ollut niin suurta mielenrauhaa, että nukkuminen olisi onnistunut.

Seurue oli kerääntynyt torille pallon ympärille. He tarkistivat vielä varusteensa ja viimeisetkin laskelmansa. Kaikki oli kunnossa. Virkaa tekevä pormestari tuli pitämään puhetta. Fanfaarit soivat, kun pallon viimeinenkin köysi irtosi maasta. Odeiele voihkaisi ja tarttui vatsaansa heidän noustessaan verkkaisesti kohti pilviä. Rauni vilkaisi alas. Väki alhaalla vilkutti ja huusi heille voimakkaasti. Sen enempää ajattelemta Rauni vilkutti takaisin pyyhkäisten silmäkulmaansa. Lähtö tuntui haikealta. Hän oli asustellut haltiakaupungissa jo vuoden ja oli alkanut tuntea yhteenkuuluvuutta heidän kanssaan. "Säädä tulta pienemmälle", hän kuuli Mifgaelin sanovan Dagazille ja keskittyi itsekin matkan alkuun. "Etsitään parhaimmat tuulet!" Hetken päästä he olivat jo niin korkealla, että Faolin talot näyttivät enää pieniltä laatikoilta. Matka vuorten yli kestäisi arviolta kolme päivää. He ylittäisivät vuoret ja liitelisivät niin pitkälle, kuin polttoaine riittäisi. Jos toisella puolen vallitsisivat hyvät ilmapirtaukset, Alberto oli laskenut, että he pääsisivät etenemään vielä hyvän matkaa aavikon yli, ennen kuin joutuisivat laskeutumaan. Se tosin oli hyvin epä-tarkka arvio. Wanhan Kansan Taruja Lapsille ja Lapsenmieli-

sille ei ollut kovin yksityiskohtainen selittäessään reittiä kolmen viisaan takojan luokse, eivätkä haltiat olleet lähettäneet monia retkikuntia vuorten takaisten maiden kartoittamiseksi. Heillä ei ollut tarkkaa tietoa piirtämiensä karttojen mittasuhteista. Jos he pääsisivät aavikon yli, he jatkaisivat luoteeseen kohti Sephek Khaosta. Matka olisi karttojen mukaan metsää. Sephek Khaoksen läheltä heidän tulisi löytää Myyttiset vuoret, jossa kolme viisasta takojaa oletettavasti asuivat.

Alberto oli saanut tahtonsa läpi matkatavaroissaan koskien muutamaa opusta, mitkä tahtoi ottaa välttämättä mukaan. Muut olivat visusti kieltäytyneet kantamasta kirjoja, mutta Alberto oli vain katsonut näitä vihasesti tuhahtaen.

Seurue ihasteli alhaalla siintävää maisemaa. Odeielekin kurkki korin reunan yli aina välillä. Dagaz ja Mifgael alkoivat pelata korttia aikansa kuluksi. Korissa oli tiivis tunnelma näin suurelle joukkioille, ja suurin osa matkatavaroista oli jouduttu kiinnittämään sen ulkopuolelle. Päivän edetessä maisemat alhaalla alkoivat muuttua harmaammiksi ja kivisemmiksi. He nostivat pallon korkeutta ennen saapumistaan vuoren kupeelle. Iltaan mennessä he ylittivät ensimmäiset huiput.

Ilma alkoi olla viileä ja heidän hengityksensä piirtyi kevenä höyrynä tummaa taivasta vasten. Rauni haki korin pohjalta sopivaa asentoa, mutta matkalle lähdön into poltteli vielä hänen jäseniään. Nainen nousi ja nojasi korin reunaan ja katseli alapuolisia maisemia uppoutuneena ajatuksiinsa. Mifgael heräsi puolitoruksistaan ja nousi hänen viereensä. Kylmät väreet kiirivät Raunin läpi, kun haltia asetti käsivartensa hänen käsivarttaan vasten. Nainen vilkaisi miestä kulmiensa alta. Hän oli asunut tämän asunnossa, syönyt tämän ruokia ja käyttänyt tämän vieraanvaraisuutta hyväkseen. Mifgael näytti kauniilta tummenevaa taivaanrantaa vasten. Miten hän oli voinut asua niin pitkään miehen luona kiinnittämättä huomiota tämän viehätysvoimaan? Mifgael tuntui lämpimältä ja voimakkaalta. He olivat jatkaneet taisteluharjoituksia säännöllisesti ja kehittyneet hurjasti. Harjoitukset näkyivät myös

miehen kehossa. Tämän olkapäät ja rintakehä täyttivät suo-
jaavan viitan täyteläisemmin kuin heidän tavatessaan. Rauni
siirsi mieleensä pyrkivän ajatuksen syrjään ja käänsi kat-
seensa nopeasti kohti maisemia. Hän oli matkalla kotiinsa,
ylimääräiset tunteet eivät sopineet kuvioihin.

"Olet varmaan helpottunut, että saat kohta asuntosi ja sän-
kysi takaisin."

Mifgael hymähti naurahtaen: "Sohva on ollut oikein mu-
kava. Mutta seura on ollut vielä mukavampaa, totta puhuen,
olisin voinut mainiosti jatkaa niin." Haltia vaikenä nopeasti, ja
he tuijottivat hiljaisina eteensä.

He nukkuivat vuorotellen yhden pitäessä vahtia. Huiput
olivat korkeita, hyvin pyöristyneitä. Rauni kertoi Albertolle,
mitä uskoi tämän tarkoittavan ja he keskustelivat pitkään
maaperän geologisista ihmeistä. Vaikka Raunilla oli maantie-
dossa tavallinen peruskoulupohja, tämä onnistui silti tarjoa-
maan uutta tietoa haltioille, joiden tiede tuntui olevan pitkälti
suunnattu toisenlaisiin kysymyksiin.

Toinen päivä alkoi kääntyä illaksi. He olivat ohittaneet use-
amman vuorijonon huiput, ja matka oli yksitoikkoista kaikille
muille paitsi Odeielelle, joka selvästi kärsi vielä lentopahoin-
voinnista. Kalpea soturinainen kääntyili korin pohjalla etsien
siedettävää asentoa. "Tuo on varmaan ihan normaalia?" nai-
nen kysyi osoittaen ylöspäin. Muut nostivat katseensa läm-
mittimen liekkiin, joka oli alkanut väpättää levottomasti. Da-
gaz ja Mifgael ponnahtivat ylös.

"Mitä tapahtuu?" Mifgael huudahti, yrittäen samalla säätää
öljyn virtausta isommaksi. Liekki ponnahti hetkeksi sam-
muen sitten kokonaan. Seurue tuijotti epäuskoisena tummaa
kohtaa, jossa vasta oli ollut niin kaunis, kirkas tuli. Rauni
nousi kiireesti ja tarkasti polttoainesäiliöt, jotka roikkuivat
korin ulkopuolella. Ne olivat lähestulkoon tyhjät. "Öljyn piti
riittää vielä huomiseen!" Rauni huudahti hädissään.

Alberto vilkaisi naista kulmiensa alta. "Olisi pitänyt on oi-
kein osuva ilmaus", hän vastasi totisena.

Mifgael kiersi nopeasti kaikki säiliöt korin reunoilla. "Miten tämä on mahdollista? Oliko meillä sittenkin laskuvirhe?"

Alberto käänsi tiukan katseensa mieheen. "Ei. Meillä ei ollut laskuvirhettä. Ellet sitten ilmoittanut matkatavaroitasi paljon keveämmäksi", hän tokaisi ykskantaan.

"Entä, jos ilma onkin ohuempaa kuin arvioimme ja öljy on palanut nopeampaa?" Rauni esitti hiljaisesti ehdotuksen, mutta vanha haltia vain pudisti päätään etsien nopeasti paperinpalan ja kynän. "Nyt täytyy keskittyä oleelliseen." Tässä vaiheessa Odeiele valitti ääneen korin pohjalla.

"Älä huoli, pääsemme kyllä alas", Dagaz koetti lohduttaa vaimoaan ja silitti tämän olkapäätä.

"Sitä tässä vähän pelkäänkin", Odeiele vastasi hiukan huppamana.

"Irrotetaan kaikki ylimääräinen paino!" Rauni huudahti. "Näin pääsemme mahdollisimman pitkän matkaa. Ei tämä kuitenkaan kerralla rysähdä maahan."

He irrottivat tyhjät polttoainesäiliöt ja tiputtivat ne maahan. Kyytiä saivat myös osa varusteista ja ruokatarvikkeista, joita he eivät saisi raahattua mukanaan maata pitkin ja jotka olivat tarkoitettu lentomatkaa varten. "Pysymme tällä korkeudella vielä hetken." Alberto nosti katseensa paperista ja tuijotti edessäpäin näkyvään hämärään. "Uskaltaisin jopa veikata, että pääsemme tuon vuorijonon ohi, mikäli laskelmani pitävät paikkansa." Hän siristi silmiään. "Paitsi että, näytääkö tuo edessä oleva vuorenhuippu aivan aavistuksen verran korkeammalta?" Seurue pakkaantui Alberton viereen. Rauni luovutti heti kättelyssä. Haltioiden näkö oli aivan eri luokkaa ihmissilmän kanssa, eikä hänellä ollut paljon mahdollisuuksia nähdä, mitä muut näkivät. "Kyllä", Dagaz sanoi kireästi hampaidensa välistä. "Mutta sen takana ei näy enää vuoria. Tai ne ovat paljon matalammalla."

Odeielekin oli uskaltanutunut katsomaan horisonttiin. "Kuinka nopeasti tämä laitos putoaa?" hän kysyi hermostuneella äänellä. "Jos menemme viimeisen vuorijonon ohi ja alamme on metsä, niin pamahdammeko sinne kuin syösyvä haukka?"

"Emme aivan." Alberto vastasi hieman epäröiden. "Ilman pitäisi jäähtyä pallossa pikkuhiljaa, eikä meillä pitäisi olla hätää. En usko, että maaperä viettää niin paljon jyrkemmästi vuorten toisella puolen. Mutta sen näemme kohta."

Pallo liukui hiljaa eteenpäin mahtavien vuortenhuippujen yllä. Jännitys, hiljaisuus ja pimeys saivat haltiatkin liikku-
maan vaitonaisuemmin. He yrittivät keskittyä tulevaan koette-
lemukseen ja etsivät itselleen paikat, mistä voisivat pitää
kiinni törmäyksen sattuessa.

Kohta Raunikin näki sen, mistä haltiat olivat puhuneet. Kauempana siinsi vuorenhuippu, jonka takaa alkoi tyhjiys. Suuresta, mustasta pimeydestä oli vaikea arvioida, oliko se vain matalampaa vuorta, vai alkoiko siellä vuorten takainen manner. He saapuivat korkeammalle kohdalle ja korin reuna heilahti jyrkästi osuessaan vuoren lakeen. Se ei jäänyt kuitenkaan kiinni, vaan puski ylitse korin kallistuessaa vaarallisesti. Seurue tarrautui tiukemmin kiinnittämiinsä köysiin, kun lunta lensi korin reunan ylitse heidän päällensä. Kylmä, höttöinen pilvi sokaisi heidät täydellisesti ja he kuulivat kovan karjaisun.

"Oletteko kunnossa?" Dagaz huusi pitäen leukansa kiinni rinnassaan, ja vastaukseksi hän sai tukahtuneita äännähdyksiä. Samalla he saivat kuitenkin muuta mietittävää. Kori oikaisi itsensä voimakkaasti heilahtaen, ja he saattoivat nyt nähdä tilanteen huipun toisella puolen. Suoraan heidän alapuolellaan oli jyrkkä, leveä rotko ja seuraava vuoren laki siinsi sen toisella puolen. Törmäys oli saanut pallon hidastamaan vauhtiaan ja nykyinen lentorata näytti siltä, että he eivät aivan pääsisi vuoren päälle, vaan törmäisivät sen seinään ja pahimmillaan jäisivät rotkon armoille. "Onko meillä vielä jotain tiputettavaa?" Mifgael kysyi ääni kireänä. Nopeasti he tarttuivat toimeen ja pudottivat viimeisetkin ruokavaransa ja vetensä alas. Ainoastaan matkaleilit ja pari haltialeipää he säästivät. Odeiele oli jo tiputtamassa omiaan alas, kun Dagaz tarttui häntä kädestä ja hymyili rauhoittavasti. "Tarvitsemme jotain, jolla juhlia onnistunutta vuorten ylitystä." Odeiele hymyili tälle vaisusti takaisin.

"Painoa tippui juuri sopivasti!" Mifgael huudahti, kun he alkoivat lähestyä edessä olevaa vuorta. "Menemme yli!"

"Laskelmieni mukaan meidän kannattaisi osua tuohon lakeen." Alberto sanoi vakavana ja tihrusteli pimeyteen. Hän tarkisti köydet, joilla oli turvannut arvokkaat kirjansa. "Avataksa venttiili, pitääkö kiinni ja toivokaa parasta!" hän huudahti ja tarttui tiukasti uudelleen köysiin.

Hätälasku onnistui juuri ja juuri. Korin pohja otti kiinni kohta seuraavan laen reunalta ja kallisti sen taas vaaralliseen kulmaan. Muutaman sekunnin vapaapudotuksen jälkeen he tunsivat kovan töyssyn ja lumi ryöppysi taas vapaana heidän päälleen. Seurue katseli silmät laajenneina, tiukasti turvaköysistään kiinni pitäen, kuinka pallo veti heitä eteenpäin korin raahautuessa perässä lumista maata pitkin. Haltiat kiipesivät rivakasti ulos korin päälle ja Mifgael veti Raunin peränsään. He kiitivät hyvän matkaa tummaa hankea pitkin ja toivoivat mielessään, että maa pysyisi heidän allaan. Kohta pallo ehti kuitenkin tyhjetä tarpeeksi ja sen vetovoima loppui. Tuntui nytkähdys ja sitten oli täysin hiljaista. Yksitellen he astuivat alas maahan ja katselivat ympärilleen. Oli pimeää, mutta he tiesivät olevansa vuoren laella. Tuuli puhalsi vaimeana heidän ympärillään ja äärettömän tilan pystyi aistimaan. Lumikinos oli paksu heidän jalkojensa alla. "Meidän kannattaa jäädä tähän yöksi." Mifgael totesi ääneen. "On liian vaarallista yrittää laskeutua alas pimeällä."

"Jokin tässä nyt mättää." Dagaz kuiskasi Odeielelle hiljaisesti, niin että muut eivät kuulleet. Tämä nyökkäsi miehelleen. Seurue ryhtyi kasaamaan pallon kangasta suojaksi yötä varten. Siitä tulisi kylmä. Dagaz kiersi varovaisesti kaatuneen korin takapuolelle, tutki koria hetken ja veti sitten nopeasti miekkansa esiin. "Älä lyö!" kuului huuto. Odeiele seiso i viistosti miehensä takana valmiudessa. Loppuseurue kääntyi yllättyneenä tuijottamaan huutavaa koria. Kohta sen pohja irtosi ja he näkivät miehen kömpivän esiin. Korin pohjaan oli tehty valepohja, joka ei ollut kuin muutaman kymmenen senttiä syvä, mutta se oli tarpeeksi piilottaakseen kokonaisen

Ulottuvuuksien välinen tila on hyvin pieni. Tavallisella sivuaskeleella voi siirtyä lukemattomien ulottuvuuksien lävitse ja jopa vahingossa ohittaa määränpänsä.

Rauni on asunut vuoden Faolissa ja löytänyt mahdollisuuden palata kotiinsa. Opus, jonka Alberto löysi, antaa viitteitä siitä, mihin heidän tulee matkata. Taival Myyttisille Vuorille Sephek Khaokseen on pitkä ja vaarallinen.

Faolin puolella pahuus yritti tunkeutua sivistyksen läpi. Vuorten toisella puolen he huomaavat, että sivistys on jäänyt pahuuden peittoon. Matkan varrella Rauni myös löytää itsestään yllättävän kyvyn, joka on haltioiden mielestä vastenmielinen.

Nainen käänsi päätään ja katsoi Mifgaelia, hänellä olisi paljon kysyttävää. Rauni näki miehen silmät, niissä oli vieras katse, jokin etäinen ja hämmentynyt. Kyynel oli vierähtänyt miehen poskelle. Rauni ei ollut ikinä nähnyt Mifgaelin itkevän. Aikoiko tämä itkeä? Hän tunsi miehen lihasten värisevän kuin raskaan urheilusuorituksen jälkeen. ”Älä puhu tästä vielä kenellekään”, Mifgael kuiskasi nopeasti naiselle ja kampesi itsensä ylös tämän päältä. Naisella ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin nousta ja lähteä muiden perässä metsän suojaan.

9 789528 056225

ISBN: 978-952-80-5622-5

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi